

NAŠA PREZIMENA

Sveto ime donosi podatke o risiškim prezimenima preni-jevši ih iz "Enciklopedije hrvatskih prezimena" (2008.). Bez obzira što enciklopedija nije i ne može biti u svim podacima sasvim precizna čita- telji će ipak moći više doznati o svom prezimenu, njegovoj proširenosti itd., što će ih sigurno zanimati.

JUKO

U Risiki žive tri osobe u jednoj obitelji s prezimenom Juko.

Enciklopedija:

Prezime Juko nose Hrvati najvećim dijelom iz Srednje Bosne. U prošlih sto godina rođeno ih je razmjerno najviše u srednjobosanskoj općini Kakanj, gdje se svaki šezdeseti stanovnik prezivao Juko. U Hrvatskoj ih danas živi oko 220 u preko 60 domaćinstava. Prisutni su u većini hrvatskih županija, u ukupno 33 općine i 41 naselju, najviše u Gračacu kraj Knina (35), Benkovcu (25), Rijeci (25), Zagrebu (15), i na otoku Viru kraj Nina (10).

RADOVI U ŽUPNOJ CRKVI PRIVODE SE KRAJU

Uređuje se ulaz u crkvu...

... i prostor ispod kora.

Izdaje: ŽUPNI URED RISIKA, 51516 Vrbnik; e-mail: nikola.radic@ri.t-com.hr

SVETO IME

župni bilten - RISIKA

XXVIII NEDJ. KROZ GOD. - 10.X.2010.

Broj: 31(175)

Današnje evanđelje Lk 17, 11-19

Jedan od njih, vidjev da je ozdravio, vrati se slaveći Boga u sav glas. Baci se nice k Isusovim nogama zahvaljujući mu. A to bijaše neki Samaritanac.

A gdje su ostala devetorica?...

ČUDESNNA ZAHVALNOST

Divna kratka izreka koju hrvatski narod ponavlja: „Bogu hvala!“ dobiva svoje puno značenje u svetoj misi jer misa – osobito misa zahvalnica – jest euharistija, što znači zahvala.

Živimo u užurbanom vremenu. Sve nas muči stres. Ono što nekad bijaše bolest najviše tehnizirane civilizacije uvuklo se u pore našega svagdanjega života. Po naravi gledamo na ono što nas čeka, što još nismo izvršili. Pružamo se prema onome što nam nedostaje i što nas privlači. U zahvali koju izričemo dobivamo sveti lijek. Zahvalnost je najbolji antistres. Kad Bogu zahvaljujemo, smijemo svjesno pogledati na ono što smo već postigli. Premda nas naša želja i dužnosti neprestano vuku prema naprijed, pozvani smo baciti pogled unatrag i prebrojati plodove. S užitkom ćemo zahvaliti Bogu za sve ono lijepo što smo ostvarili i što nam je darovano. Bog je, prema izvještaju na prvim stranicama Svetog Pisma, gledao uvijek iznova na ono što je učinio i vidio: bilo je dobro. Tako činimo kad zahvaljujemo.

Zahvalnost je velika krepost koja rehabilitira naš odnos prema stvarima koje posjedujemo. U nestašici, dok mediji pritišću i povećavaju naš osjećaj da nemamo dosta i da ne možemo pribaviti sve ono što nam je potrebno, zahvalnost je čarobni štapić koji okreće naš pogled prema onim stvarima koje imamo i koje su dragocjene. Omogućavaju nam svagdašnji život.

Zahvalnost rehabilitira naš odnos prema talentima koje posjedujemo. Što je to što smo u proteklom razdoblju učinili? Primijenili smo svoju stručnost. Je li to kod domaćica ona prevelika i nikad dovoljno nahvaljena sposobnost da se u kući zauzmu, da u kuhinji pokažu svoje vrhunsko umijeće? Je li to na poslu u službi koju obnašamo? Činili smo koliko smo mogli i što smo mogli. Pritom smo stekli i povjerenje i poštovanje drugih.

Isus zahvaljuje Ocu, Gospodaru neba i zemlje: „Slavim te, Oče, jer si ovo sakrio od mudrih i umnih, a objavio malenima!“ (Mt 11,25). Mi smo maleni s Kristom kada u redovitim stvarima koje posjedujemo prepoznajemo Božji dar. U vlastitim talentima, ma bili oni i posve oskudni, prepoznajemo veliku iskru božanske mudrosti.

Reći „Hvala!“ najbolji je lijek protiv naše velike bolesti ogovaranja. Tako je lako uočiti u drugome nedostatke i govoriti o tome. Puno je teže, ali i puno ljepše, prepoznati ono što je dobro u njemu. Što je to u bližnjemu na čemu se mogu iskreno zahvaliti? I kad kažem „Hvala!“, već sam pobijedio napast ogovaranja.

Zahvalnost je najbolji i izvrstan lijek protiv psovke. Toliko nas toga u životu pogađa i teško nam je. Brzo se na našim ustima nađe kruta riječ! Puno je teže, ali puno ljepše i mudrije, uočiti one dobre stvari koje nam se događaju i reći: „Hvala Bogu!“ Kako je mudro reći „Hvala!“ onom našem bližnjemu koji nam je pomogao i u najvećoj nevolji. I psovka je pobjeđena.

Zahvalnost je stvarateljica međuljudskih veza. Ako dobijem na dar cvijet, ili neki slatkiš, ili pak kemijsku olovku koja mi je dragocjena u svakodnevnom poslu, velika je to stvar. Mogu si to doduše i sam pribaviti. Međutim, ako zahvalno primam dar – ma kako on neznatan bio – u njemu ću prepoznati znak ljubavi. U tome je velika sposobnost čovjekova. Iz slavlja božićnog otajstva znamo da je „znak“ biblijski pojam. Pastiri su prepoznali znak. I mi, kad smo zahvalni i kažemo Hvala!, za dar koji smo primili, onda prepoznajemo nešto mnogo više od malog materijalnog dara. To je izraz nečije ljubavi, to je izraz naklonosti i želje da bude uz nas! Dar je znak prisutnosti i blizine druge osobe.

Blažena Djevica i Majka prava je učiteljica duhovnosti i pokazuje nam kako zahvalnost kreira međusobne odnose. Ona govori „Veliča duša moja!“ (Lk 1,46). Kad sam zahvalan, onda otkrivam i potvrđujem vrijednost onoga koji mi daje svoj dar. Blažena Djevica veliča svoga Gospodina. Ali, gle čuda, ta ista zahvalnost čini da ja sâm postanem velik, otkrivam vrijednost vlastite osobe, izgrađujem zdravo samopoštovanje. Otkrivam vrijednost vlastite osobe i pri tome raste moje samopoštovanje. Blažena Djevica Marija samu sebe proglašava „službenicom Gospodnjom“ izražavajući svoju odanost i zahvalnost pred Bogom. Ali time se ona ujedno svrstava među biblijske velikane poput Mojsija, izbavitelja i zakonodavca, koji je također „sluga Gospodnji“ ili poput onog „sluge Jahvina“ o kojemu pjevaju pjesme proroka Izaije. Tko zahvaljuje, potvrđuje, otkriva i rehabilitira vlastitu vrijednost koju ima kao osoba.

Zahvalnost je sveta krepost koja izgrađuje i umnaža našu vjeru. Gospodin Isus pred Lazarovim grobom, prije nego što će dogoditi čudo, već zahvaljuje: „Zahvaljujem ti, Oče nebeski, jer si me uslišio“ (Iv 11,41). To je poseban i važan vid ljudske zahvalnosti koja omogućuje da se naše molitve doista nađu uslišanima. Pristupimo li Bogu sa zahvalnošću, osigurali smo uspjeh svoje molitve!

Tako je sam Isus činio, on koji je kao osoba izraz velike zahvalnosti Ocu. Kod svake svete mise svećenik upozorava na važnu stvar: Isus zahvaljuje. Isus uze kruh, zahvali, i potom govori. Isus uzima kalež i prvo zahvaljuje. Tek potom govori okupljenima i daje im. Zahvalnost od sitnice čini velike stvari. Mali dar Crkve, kruh i vino – veliki su pred Bogom. Postat će Tijelo i Krv Kristova. To je čudo Kristove zahvalnosti u kojoj se vjernik smije pronaći na svetoj misi. Pridružujemo se njegovoj žrtvi, pridružujemo se i njegovoj zahvalnosti. Pristupajući svetoj pričesti, možemo iz dna duše izreći onu istu molitvu koju je Isus rekao: „Hvala ti, Oče!“ (Iv 11,41).

p. Niko Bilić SJ

**Neka svatko usporedi koliko je molio
kad je bio u poteškoćama,
a koliko je zahvaljivao
kada su njegove molitve bile uslišane.**

John Henry Newman

